

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ТРАВЕНЬ • MAI 2014 • Nr.10 (2894)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

Акт Божої любови є незмінний, він є відвічний і завжди безмежно інтенсивний, тобто ніколи не тратить своєї сили. Той акт Божої любови є живий, він живе своїм власним життям. Ба, що більше, той акт Божої, відвічної любови є особою, а саме третьою Божою Особою, Богом Духом Святим. І Він, Бог Дух Святий, третя Особа Божа походить від Бога Отця й Бога Сина любовним диханням Тих Двох Божих Осіб до Себе.

В нашій мові маємо багато висловів на походження сина від батька, наприклад слово «родження», що означає вислід творення одної особи від другої. Проте той вислів «родження» відносно до Божих Осіб, означає походження Бога Сина від Бога Отця. Та немає в нас, у нашій мові способу на означення походження Св. Духа. Тому походження Третьої Особи Божої любовним диханням Бога Отця до Сина й Бога Сина до Бога-Отця називаємо – диханням, або походженням, звідси й назва третьої Божої Особи – Дух Святий.

Це ім'я приходить Святому Духові також від Його діяння на людей, Він бо вливає в людські душі духове, надприродне життя, яке є нам кінечне, щоб ми жили як діти Божі. Він є датеєм усіх ласк, що їх ми в нашому житті одержуємо. Він дарує нам передусім ласку освячуючу в св. Тайні Хрещення, якою обмиває нашу душу від первородного гріха, а якщо її приймаємо вже як дорослі люди, то й від наших гріхів. Вона робить із людей, дітей Божого гніву, прибраних дітей Божих і нащадків царства небесного. У черговій Тайні – Миропомазання, Дух Святий збільшує цю ласку, а крім того

В луганській та донецькій областях України продовжується війна з Росією. Це неминуче означає, що Небесна Сотня поповнюється новими Лицарями. Царство Їм небесне! Молімося за їхні душі. Молімося за те, щоб розпочате на Майдані діло побудови якісно нової християнської України, завершилося тріумфом людей, думки яких благочестиві й вільні від нашіптувань Злого. (Ред.)

МОЛИТВА ДО СВЯТОГО ДУХА

Владико, Чоловіколюбче! Засвіти благодаттю Святого і животворного Твого Духа, у наших серцях нетлінне світло богопізнання, а очі нашого розуму розкрий на розуміння Твоєї євангельської науки, щоб ми це важливе діло розпочали на Твою славу й добро наших душ та й інших, котрі ним користуватимуться для звеличення Твоєї святої Церкви і Твого Пречистого імені. Дай нам страх Твій і любов з вірою виконувати Твої блаженні заповіді та керуватися натхненнями Божого Духа, щоб, подолавши свої тілесні пристрасті, вести справді духовне життя та думати й чинити все, що Тобі миле. Бо Ти, освячення наше, й Тобі славу возсилаємо: Отцю, і Сину, і Святому Духові, нині і, повсякчас, і навіки вічні. Амінь.

ДУША ЦЕРКВИ

Безмежна Божа любов, або акт відвічний Божої всемогучої волі, ніяк не подібний до нашої любови, що є певного роду почуванням, сентиментом відносно якоїсь особи, краю чи речі. Це почування може бути постійне, через ціле життя, але може й дуже коротко тривати. Воно може бути сильним, але може також тратити на своїй силі, а то й цілковито зникнути. Ба, що більше, воно може навіть перемінитися в цілковито протилежне почування, а саме в ненависть.

просвічує наш ум, так що ми спроможні пізнати й зрозуміти правди нашої віри, як св. Апостоли, коли Він зійшов на них у день Зшестя, 50 днів після Воскресіння Христового. Дух Святий також вливає силу й відвагу нашій волі, так що ми спроможні сповняти Божі заповіді, жити згідно з Божою волею, а крім того споможені його ласкою, маємо відвагу визнавати віру святу й боронити її навіть з нараженням нашого життя. Ця освячуюча ласка, що її уділяє нам Св. Дух у хрещенні, є вже тут на землі участкуванням у житті самого Бога. І якщо б ми могли бачити нашу душу в цій ласці, ми були б уже за життя земського безмежно щасливими, бо ми бачили б у ній живучого Бога, несотворену красу, безмежну Божу велич.

Той сам Дух Святий, який зійшов на св. Апостолів, відкрив їхні уми й дав їм ласку розуміти правди Божі, відкриває й наші душевні очі, наш розум, так що й ми є спосібні пізнати й розуміти правди, яких навчав Христос Господь. Ми, як і апостоли, дістаємо відвагу голосити Боже слово й як вони засвідчувати його правдивість жертвуванням нашого життя. А робить Він це тим способом, що найперше дає нам бажання пізнати правди Божі, що їх передає нам від Христа Спасителя його організація, Церква свята. Він далі просвітлює наш ум, так що ми стаємо спосібними не тільки пізнавати й розуміти, але й задержувати в тямці ті Божі правди, кінечні до нашого спасіння. Він також кріпить нашу волю, щоб ми пізнали правди й заповіді Божі, прилягли сильно до них і жили після них.

Продовження на 2 стор. ►

XI

ЩОБ ЖЕРТВА ЇХНЯ НЕ БУЛА ЗМАРНОВАНА

(РОЗМОВА З ВЛАДИКОЮ-НОМІНАНТОМ БОГДАНОМ (МАНИШИНИМ), ЯКИЙ НЕЗАБАРОМ СТАНЕ ЄПІСКОПОМ-ПОМІЧНИКОМ СТРИЙСЬКОЇ ЄПАРХІЇ)

► Кілька місяців ми стояли на Майдані, загинули найкращі з нас. Тепер агресія Росії і знову гинуть найкращі... але вже там, на сході країни. Раніше ми могли вийти

на Майдан і висловити свою позицію. А що нам, звичайним громадянам, робити зараз, коли там гинуть наші силовики?

Владика Богдан: Ми всі більшою чи меншою мірою заді-

яні до процесу, який відбувається в Україні. Людина, котра мешкає не на сході України, все одно є поруч з тими хлопцями, які загинули. Бог вартує жертви. Україна, яка дана нам Богом, теж вартує жертви.

Тому те, що ми на відстані, абсолютно не означає, що ми абстраговані. Легше бути там, ніж чекати тут. Обов'язок тих, хто перебуває на решті України, підтримувати батьків наших хлопців, які відстоюють

сьогодні ціною власного життя нашу свободу і мир. Загибель людей в армії – це завжди болісна тема. Коли зло уособлюється, на пограниччі між добром і злом стає армія.

Продовження на 3 стор. ►

ANONC

ПРО ТЕ, ЧОМУ ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ В УКРАЇНІ СТАЛИ ДОШКУЛЬНОЮ ПОРАЗКОЮ КРЕМЛЯ, читайте на стор. 7.

▼ ДУША ЦЕРКВИ

▼ **Продовження. Початок на 1 стор.** Таким способом Дух Святий не лише викликає в нашому розумі спасенні гадки й добрі постанови, але також впливає своїми ласками на нашу волю, що ми дійсно держимось тих Божих заповідей, тобто живемо, як годиться дітям Божим. Та цього dokonує Він різними дорогами, тобто в час покус Він приводить нас на гадку смерть, яка жде кожного з нас, і яка приведе нас перед страшний Божий суд. Дальше пригадає нам на страшний сором, що чекає усіх грішників, коли перед усіма людьми відкриються їхні гріхи й беззаконня. На кінець представляє нам страшні муки, які ждуть кожного грішника в пекельному вогні.

Коли ж і це не помагає, тоді Він впливає на нас при допомозі наших батьків, настоятелів і при допомозі них неначе силує нас прямувати правою дорогою, яка остаточно доведе нас до нашої цілі – до Бога. **Отже, як бачимо, Дух Святий не тільки дає нам ласку освячуючу, що робить нас дітьми Божими, але також при допомозі різних ласк провадить нас через ціле наше життя, аж доки не доведе нас до злуки зі собою, тобто з Пресвятою Трійцею.**

Тими дорогами веде Дух Святий душі людські до їхньої цілі, до злуки з Богом. Вони різні від наших людських доріг, як про те згадує Господь устами свого пророка Ісаї: «Думки бо мої – не ваші думки, а дороги ваші – не мої

дороги». Очевидно, що діяння Святого Духа в наших душах, як кожне діяння Боже, належить до всіх трьох Божих осіб. Але тому що це діяння є особливим діянням Божої любові й ласки, приписуємо його Божій Любові, тобто Святому Духові; Він є завершеним Божого любовного дихання Отця до Сина й Сина до Отця. Крім того Дух Святий діє безустанно у святій Церкві. Він перебуває в ній, веде її протягом цілої земської мандрівки, опікується нею, хоронить її від поблудження та знищення. Він є тим, що робить Церкву непомильною й незнищальною, а тим самим дає її вірним запевнення, що приймаючи її правди і йдучи за її законами, ми дійсно дійдемо до нашої цілі. А тому, що проводу Церкви і її непомильності треба всім людям, як довго вони живуть

на землі, Дух Святий хоронить її від знищення, так що жодна сила не тільки людська, але й цілого пекла не може її подолати. Про те запевнює нас її основник Ісус Христос, словами: «Тож я заявляю Тобі, що ти Петро – скеля, й що я на тій скелі збудую мою Церкву й що сили пекельні її не подолають». Отже, всі ласки, які одержуємо чи безпосередньо від Господа Бога, чи при допомозі св. Тайн, установлених Христом Господом, походять від Св. Духа, який таким способом веде кожного з нас до злуки з нашою остаточною ціллю, з Богом.

З огляду на ті ласки, якими Дух Святий освячує й веде людей, Його називають душею Церкви. Бо як душа є тим елементом, що дає життя людському тілові, так і Дух Святий дає життя Церкві, що не є нічим іншим, тільки

збором всіх вірних. Як душа, тобто життя, що в нашому тілі, дає йому змогу рости, лікувати свої рани, досконалитись, так і Дух Святий дає змогу Церкві, тобто кожному з нас, рости в ласці Божій, лікувати рани душі, завдані їй нашими гріхами, при допомозі Святих Тайн і таким способом рости, досконалитись духовно та доходити до Бога, до злуки з Ним. Тож будьмо вдячними Духові Святому за Його чудесні дари, за всі ласки, якими обсипає нас на всякий час, часто відмовляймо молитву: «Царю небесний, Утишителю, душе правди, що всюди приявний і все виповняєш. Скарбе чесних людей і дателю життя, прийди й замешкай у нас, та очисти нас від всякої нечистоти й спаси, о Добрий, наші душі!».

о. д-р М.І. Любачівський,
з книги «Вірую
в Єдиного Бога»

ХГ

С-на: прес-служба Ватикану

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЕВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Пояснюючи у вступі до післясинодального Апостольського Напоумлення «*Evangelii gaudium*», як, чому і з якою метою побачив світ цей документ, папа Франциск пригадав, що він є напрацюванням XIII Звичайної Загальної Асамблеї Синоду Єпископів, що була присвячена новій евангелізації, яка стосується всіх охрещених та відбувається у трьох сферах. Це «звичайне душпастирство», яке повинно бути оживлене вогнем Святого Духа, намагання подбати про навернення тих, які хоч і були охрещені, але не живуть вірою, та звіщення Євангелія тим людям, які ще не знають Ісуса Христа, або завжди Його відкидали.

Як навчав Іван Павло II у енцикліці «*Redemptoris missio*», звіщення Христа тим, хто далекі від Нього, є «першочерговим завданням Церкви», а місійна діяльність «також і сьогодні становить найбільший виклик для Церкви». Як зауважує папа Франциск, прийняти ці слова насправді серйозно означає визнати, що «місійна дія є парадигмою будь-якого діла Церкви», а тому не слід

перебувати у «пасивному очікуванні», але переходити від «консерваційного душпастирства до душпастирства рішуче місійного».

Святіший Отець зауважує, що охоче прийняв заклики Отців Синоду приготувати цей документ, бажаючи також висловити свою стурбованість щодо окремих аспектів евангелізаційної діяльності Церкви. «Існує безліч тем, пов'язаних з еван-

гелізацією в сучасному світі, які можна було би тут розгорнути» – пише він, зазначаючи, що відмовляється від того, щоб надто детально обговорювати численні питання, які повинні би стати предметом вивчення та уважного поглиблення. «І я не вважаю, що потрібно чекати від папського навчання остаточної та всеохоплюючої слова щодо всіх питань, які стосуються Церкви та сві-

ту. Не є слухним, щоб Папа заступав місцеві єпископати у розпізнаванні всіх проблем, що вириваються на їхніх територіях», – додав Франциск, відзначаючи необхідність «корисної децентралізації».

Далі він зауважує, що бажає «запропонувати деякі напрямні лінії» для заохочення та зорієнтування Церкви до нового евангелізаційного етапу, «наповненого запалом та динамізмом». Тому

він вирішив, серед іншого, зупинитися на таких темах, як «Реформа Церкви, скерована на місійність», «Спокуси тих, що трудяться в душпастирстві», «Церква, як цілісність Божого люду, що евангелізує», «Проповідь та її приготування», «Суспільне включення бідних», «Мир та суспільний діалог», «Духовні спонуки місіонерського заангажування».

Радіо Ватикан

ДУХ СВЯТИЙ, ЦЕ ВОГОНЬ СВІТУ

Образом Святого Духа є вогонь. У древні часи вважали, що основний елемент життя, це повітря, натомість про вогонь казали, що це елемент, який творить культуру, елемент, який є умовою того, що люди можуть обробляти і давати форму землі. Вогонь, це світло, тепло, сила, яка має перемінюючу міць. Однак, з іншого боку, вогонь, це також елемент знищення і падіння тоді, коли він вислизає з-під контролю.

Сьогодні, коли нам вдалося вирвати вогонь з небес і з глибини матерії, з атомів, виникає запитання, чи заодно ми не спалимо землю, чи елемент культури і творчості в наших руках не перетвориться в елемент знищення та загибелі. Зелені Свята кажуть нам, що Дух Святий, це вогонь, а Христос, це справжній Прометей, який приніс вогонь з Небес.

Людина повинна мати вогонь, не повинна жити в умовах сонного безпросвітнього нидіння. Вона для цього й сотворена, щоб бути подібною до Бога. Цього вогню, як силу спасіння, не приносить титан, який викреслює ім'я Бога, а Син, який згоряє у вогні любові і таким чином руйнує стіну неприязні, Він чинить вогонь силою переміни, любові і нового світу.

Християнство, це вогонь! Воно не є чимось нудним, не є пустою фразою, не дозволяє, щоб його підчепили до кожного возу. Християнство вимагає від нас пристрасної віри, яка відновить світ в Ісусі Христі.

Кардинал Йосиф Рацінгер

Український вояк в полі поблизу Ізюму на Слобожанщині
С-на: Петро Шеломовський

ЩОБ ЖЕРТВА ЇХНЯ НЕ БУЛА ЗМАРНОВАНА

Продовження. Початок на 1 стор.
Власне і ті люди, які готові покласти своє життя за інших, – кращі з кращих. А стосовно того, що зараз нам робити... Хай кожен відчує і переживе сам. Гадаю, ми не маємо права переставати виховувати майбутнє України: політиків, священників, військовиків-патріотів, лікарів... А головне – людей, щоб жертва наших патріотів не була змарнована.

Один із учасників подій на Майдані 17–22 лютого Євген Шаталов на своїй сторінці у Facebook написав: «...після того як були застрелені перші маніфестанти, священники не випускали напередову тих, хто не висповідався. Також священники з цитами в руках були безпосередньо в районі бойових дій і сповідали важкопоранених. Тоді я зрозумів, що Небесна Сотня дійсно була «небесною». Я зрозумів, навіщо всі ці три місяці священники були на Майдані, навіщо активісти молитовного намету роздавали Євангелія, молилися з людьми про покаяння, говорили про Бога. Увесь цей час християни готували цих бійців до фінального бою за свободу України, вони готували Небесну Сотню». Що нам робити? Те що й дотепер – відповідати на потреби часу.

Зараз багато священників працює капеланами в гарячих точках. Що б ви їм порадили?

Владика Богдан: Не хотів би щось радити. Усі вони добре знають, що гаслом українського військового капеланства є «бути поруч». Вони ним живуть. Хай для кожного нашого греко-католицького священника, а зокрема для військових капеланів, завжди залишаться живими слова блаженного священномученика Омеляна Ковча, якими він звертався до своїх дітей з табору смерті, що між небом і землею немає іншого місця, де б він хотів бути...

Владико-номінанте, із Львівщини було дуже багато людей на Майдані, зокрема зі Стрия. Багато героїв загинуло... Як зараз їхні родини?

Владика Богдан: Наші священники підтримують зв'язки з цими родинами. Кожен цю трагедію переживає по-своєму: одні потребують уваги, інші більш замкнуті. Безпосереднім учасникам цих подій, які були поранені на Майдані, за допомогою нашого благодійного фонду «Карітас Стрийської єпархії УГКЦ» була надана матеріальна допомога, якій передувало збір коштів у єпархії. Дуже хочу, щоб гасло «Герої не вмирають» відповідало своєму змісту. Щоб це були не просто слова, життя яких триває кілька місяців. Для батьків загиблих важливі не гроші. І жалість їм не потрібна. Вони хочуть бачити, що жертва їхніх найближчих людей не була даремною. Одна з найважливіх місій у цьому житті – міняти стереотипи. Але це можна і треба робити. І якщо б кожен з нас це робив, вони, живі і мертві, тишилися б цим.

Незабаром відбудеться ваша єпископська хіротонія. Що ви відчуваєте?

Владика Богдан: Не хочеться говорити високими словами, але єпископ – наступник апостолів. Якщо думати, що мені дасть цей титул, то значить думати якось матеріалістично. Служіння єпископа дає велику перевагу в проповіданні Слова Божого. Крім того, це «підкріплення» для священної спільноти, бо моя формація проходила на очах багатьох священників, вірних Церкви, які поклали на мене надії.

Священик спасається разом зі своєю родиною та паствою. Завдання священника – створити з парафії одну велику родину. А завдання єпископа позначене ще більшою відповідальністю. Єпископ дістає особливу владу освячувати, навчати та управляти. У всіх цих обов'язках потрібно буде зростати. Насправді, це щось надзвичайне.

**Підготувала
Оксана Климончук, Департамент
Інформації УГКЦ**

З Катехизму УГКЦ

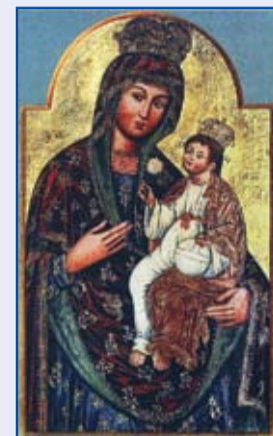
П'ятдесятого дня після Христового Воскресіння Церква святкує Зіслання Святого Духа на апостолів. Зіслання Святого Духа знаменує собою завершення Божого сходження до творіння, розпочатого в сотворенні світу. У Дусі Святому Бог дарує Себе людині. Цей дар Божого життя є завжди благим для людини, тому ми називаємо його благодаттю. Дар Святого Духа дає людині можливість стати причасником Божої природи – бути обожествленою, увійти в сопричастя Осіб Пресвятої Тройці. Святий Дух наповнює творіння Своєю благодаттю і звершує його згідно з Божим задумом: «Божий Дух мав темряву матерії одуховнити, просвітити та втягнути в круг Божого життя». (255)

КОРОТКО

ЛІСЬКА БОЖА МАТЕРЬ – КОРОНОВАНА

24 травня 2014 р. Патріарх Святослав в катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий звершив коронування папськими коронами чудотворної ікони Ліської Матері Божої. «Коронування ікони є привселюдним визнанням її надзвичайного чудотворного місця в житті Церкви. Це є визнання вислуханих десятки тисяч молитов, сотень тисяч uzдоровлень, які відбулися перед очима нашої Богородиці Ліської». Ікона походить з містечка Лісько, що розташоване у Надсянні (Закарпатський край) – на етнічній українській території, яка відійшла до Польщі після II світової війни. На околиці Ліська стояла невелика церква Різдва Пресвятої Богородиці, де перебувала чудотворна ікона. Своїми чужими вона прославилася далеко за межі Надсяння. До неї приходили помолитись прочани з Галичини, Словаччини, Угорщини. Операція «Вісла» 1947 року стала трагедією для сотні тисяч українців, які примусово були вигнані з прабатьківських земель. Члени церковного братства вивезли тоді ікону до Стрия і 25 січня 1946 р. передали в Успенську Церкву. І тут слава про її чудодійну силу швидко рознеслася між вірними. (Прес-служба Стрийської Єпархії, монахиня Ірина Баран)

НОВИЙ ХРАМ ТА КАПЛИЦА НА ХЕРСОНЩИНІ

Владика Михайло (Бубній), одеський екзарх УГКЦ, освятив новозбудований храм Різдва Пресвятої Богородиці в місцевості Зеленівка, що на Херсонщині. Варто додати, що служіння о. Ігоря Макара, адміністратора новозведеного храму, на цих теренах відзначається особливим старанням для поширення Божого Слова. А вже напередодні в с. Антонівка, відбулося посвячення каплиці. У своїй проповіді владика Михайло сказав: «З Божою допомогою і працею кожного ви маєте тепер криницю живої води, що нею є храм. Сюди ви будете приходити, щоб розмовляти з Господом віч-на-віч». (Департамент Інформації УГКЦ)

В УКРАЇНІ ВЖЕ 10 ТИСЯЧ ВНУТРІШНІХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

Переміщення українців з одного регіону в інший почалося перед березневим «референдумом» у Криму і з того часу стабільно зростає. Кількість таких внутрішньо переселених осіб майже сягнула 10 тисяч, повідомило агентство ООН у справах біженців. Серед потерпілого населення є люди, котрі були переміщені двічі: спочатку з Криму, а потім зі сходу України. Більшість з них, це кримські татари, однак місцева влада також нещодавно повідомила про збільшення кількості етнічних українців, росіян та змішаних сімей. Третина переселенців – це діти. Більшість сімей переїжджають до центральної (45%) і західної України (26%), хоча частина осіб також були розміщені на півдні та сході. Кількість шукачів притулку з України в інших країнах залишається низькою. (Українська Правда)

УКРАЇНА ГОТОВА ДО ФІНАЛЬНОЇ СТАДІЇ СКАСУВАННЯ ВІЗ

Комісар ЄС з внутрішніх справ Сесілія Малстром запропонувала Єврокомісії перейти до другої, останньої фази плану дій щодо візової лібералізації з Україною. Після завершення другого етапу громадяни України зможуть їздити в країни ЄС без віз. «Я вже можу сказати, що прийняте законодавство та інші заходи є достатніми, щоб стверджувати, що Україна виконала вимоги першої стадії», – заявила Малстром. Дати переходу до другої фази плану дій ще немає. Можна прогнозувати одне, що з нового року візовий обов'язок для українців буде скасовано. (УНІАН)

ПЛОЩА ГЕРОЇВ МАЙДАНУ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ

Набуло чинності рішення про перейменування центральної площі Дніпропетровська з площі ім. Леніна на Героїв Майдану. Таким чином думка мешканців міста, які голосували за нову назву центральної площі міста на сайті міської ради, була взята до уваги. (Радіо Свобода)

Нам пощастило. Ми з чоловіком встигли приїхати до Львова, коли хвиля переселення тільки починалася, тому знайти безкоштовне тимчасове житло не було проблемою.

Львів зустрів нас 16 березня холодною погодою і протилежно теплим ставленням місцевих жителів. Попрощавшись з Кримом назавжди, за день до «референдуму», вже наступного дня ми вийшли з вагона під сірим небом вокзалу, де нас зустрічав молодий майданівець з громадської організації, який взявся вирішити проблему розселення.

«Всі хочуть саме до Львова, в області жити відмовляються, хоча там є багато хороших варіантів. Наприклад, Дрогобич, Самбір або Трускавець, – поділився з нами інформацією громадський працівник Василь. – Кожен день приймаємо дзвінків по 30–50, у багатьох високі вимоги: щоб була окрема велика житлоплоща, ближче до центру, інтернет, і все це безкоштовно. Але поки справляємося навіть з такими запитами. Серед львів'ян є деякий дух суперництва, хто раніше прийме у себе гостей».

Нас поселили в motelі на околиці Львова (не вважайте за рекламу, пишу його назву – motel «Катерина», думаю, його господар заслуговує хоча б на таку подяку, прихистив не одну сім'ю кримчан абсолютно безкоштовно). І це було наше перше здивування, після якого захотілося назвати Західну Україну краєм чудес.

МІГРАНТИ З КРИМУ ТА ДОНБАСУ У ЛЬВОВІ

Два місяці тому, коли Львівська область першою запросила на тимчасове проживання кримчан, не згодних з тим, що відбувається на їх рідній землі, чиновники і не підозрювали, як багато людей відгукнеться на цей заклик. І тепер нас, кримчан, що переселилися до Львова, вже близько 1700 чоловік (за офіційними даними), і кількість тих, хто хоче приєднатися, зростає.

Через день активісти принесли нам продукти, хоча ми відразу сказали, що годувати себе в змозі. Під приводом «гроші вам ще знадобляться» вони завалили нас маслом, цукром, напівфабрикатами та солодощами.

Повертаючись до вражень про Львів, зі знанням справи можу сказати, що три незаперечних його плюси: це люди, архітектура з культурою та екологія. Але для того, щоб це відчути, потрібно хоча б днів 10 пробути в цьому приголомшливому місті. Тоді ви зрозумієте всю глибину слова «ширий», над яким частенько сміються кримчани. Це відчуваєш, тільки коли знаходишся тут, на Західній Україні. Російський аналог, що виражає всі відтінки, підібрати просто неможливо. **І те, що роблять з тобою «місцеві мешканці» в перші**

ж дні твого перебування тут, у Львові, можна назвати щирою психотерапією по-українськи. Тебе якось поступово «відпускає». Незважаючи на те, що, загалом, в твоєму житті сталося горе і весь твій звичний світ завалився.

Тут я вперше в житті відчула, як зовсім чужа людина може, дійсно, пережити за твій настрій. Як сім'я, у якої сукупний зарібок 3000 грн. на місяць на чотирьох, пропонує тобі допомогти грошима. Як люди, дізнавшись, що ти з Криму, завалюють тебе гостинцями. Як мешканці багатоповітряк вітаються, один одного навіть не знаючи. Як чужа людина з вулиці готова тобі допомогти донести важкі сумки. Як чоловіки по-справжньому з повагою ставляться до жінок. А коронне «прошу пані», вже точно, не залишить бай-

дужою жодну даму. Львів'яни зараз би не зрозуміли, що такого особливого я перерахувала, але кримчани мене зрозуміють.

«Я не можу сказати, що у нас всі такі виховані та культурні. Але здебільшого населення саме таке, і тому кожен, хто намагається себе вести невиховано, рано чи пізно розуміє, що він в меншості і що, напевно, потрібно переглянути свою поведінку, – розповідає моя нова львівська «колежанка» (по-галицьки, подруга) Ольга, яка приїхала сюди жити 13 років тому, закохавшись у Львів, як і я, з першого погляду.

Усім тим, хто вірить в ті жахи, які поширюються в Інтернеті і по російському ТБ про Західну Україну, хочу сказати: ця частина країни втілює краще, що може бути у слов'ян: доброту і культ

сім'ї, пов'язані з європейськими ідеалами. Тут навіть чиновники, коли ти приходиш до них з якимись питаннями і проблемами, обслуговують так, ніби ти заплатив їм за це мінімум мільйон. Не всі, звичайно, але мені щастить саме на таких.

Ну і, звичайно, жодна казка не обходиться без міфічного антигероя. Ним тут є той самий злощасний «Бендеровець», який тероризує всю Україну і вже років 20 як збирається йти на Крим війною. З цього приводу можу сказати те ж, що говорять всі, хто хоча б раз побував у Львові. Тих кровожерливих «Бендеровців», якими так люблять лякати росіян, я тут не побачила. Як висловилися недавно жартома приїжджі харків'яни, «у Львові живуть добрі бандерівці».

На завершення хочу додати. Я є корінна кримчанка в четвертому поколінні і з куди більшим правом, ніж «молдавани» Константинов і Аксьонов, можу претендувати на Крим. Але те, що зараз роблять з нього, не дозволяє мені навіть дихати повітрям на його території. Та й раніше, коли я жила в Криму, я постійно думала виїхати на ПМП в якесь інше місце. Львів же був вибраний як найпростіший і, можливо, проміжний варіант. Але опинившись в «проміжному» Львові в найжахливіший для України час, я зрозуміла, що тепер я в своїй тарілці і нікуди більше не хочу.

Настя Дрозд, кримчанка; опубліковано у виданні «Крим. Реалії»

ХГ

ГРЕКО-КАТОЛИКИ В КРИМУ (РОЗМОВА З ВЛАДИКОЮ ЙОСИФОМ МІЛАНОМ)

» Як ви оцінюєте ситуацію на півострові в даний час?

Владика Йосиф Мілан: Під цю пору ситуація дещо стабілізувалася. Деякі священники, які змушені були покинути півострів вже повернулися,

однак не всі можуть це зробити, оскільки деякі бояться – може не так за своє життя, як за життя своїх родин (ті, які одружені).

Потрібно наголосити, що всі наші священники на півострові були активними душпастирями, вони не тільки працювали в парафіях, але також душпастирювали для військовослужбовців, тобто були капеланами. Одному з них підкинули автомат «Калашнікова», у когось побачили бронжилети, їм інкримінували чуть не воєнничість. Отця Квича (Микола) з Севастополя – арештували, знущалися, тому повернення якраз цього священника не має сенсу, оскільки його не залишать в спокої.

Греко-Католицька Церква не залишить Криму, оскільки

там живуть наші вірні. Треба також пам'ятати, що напередодні цих неприємних подій Папа проголосив окремих Кримський Екзархат. Для нас, українців, греко-католиків, Крим є дуже важливий не тому, що ми там розпочали свою діяльність як Церква, але історично там загинуло двох папів, які були вислані туди, там хрестився наш рівноапостольний князь Володимир, в Криму повно українських патріотів, які у свій час після мордовських таборів і заслання не мали змоги повернутися в рідні краї і тодішня радянська влада ласкаво дозволила їм поселитися на східних теренах або в Криму, вони там пустили корені, розрослися в родини, там вже їхні могили. Таким чином наша Церква через наш

люди проросла корінням глибоко в кримську землю, тому мабуть абсолютно недоречно відмовлятися від Криму, оскільки там є наші люди і Церква покликана служити їм. В світлі сказаного, я думаю, Церква буде намагатися всякою ціною зберегти себе на півострові і розвиватися там як структура.

» Що являє собою Греко-Католицька Церква в Криму?

Владика Мілан: Як на сході, півдні України, так і в Криму, за часів тих влад, президентів, ми пробували розвиватися. Ми завжди просили рівного відношення влади до всіх конфесій, чого ніколи не було, навіть за дуже демократичного президента Ющенка. Попри те, ми створили громаду в Севастополі

і почали будувати там храм. Ми створили громаду в Ялті, молилися в римо-католицькому костелі, а на сьогоднішній час маємо побудований маленький храм Климентія Папи. Одна група молиться в нашому новому храмі, а друга у римо-католиків в центрі Ялти. Маємо також спільноту в Сімферополі, Керчі, маємо спільноту і купили недобудовану будівлю в Євпаторії. Там гарна спільнота! Загалом, я думаю, ми можемо мати в Криму якихось 10 спільнот. Я переконаний при тому, що найважливіший фундамент храму, це люди. Можна отже сказати, що ми на півострові почали потужну будову і структурально ми там стоїмо уже досить добре.

Для «ХГ» підготував Роман Крик

ПОЧАТОК ГОЛОДУВАННЯ

В МОСКВІ (ФРАГМЕНТ РОЗМОВИ З ВЛАДИКОЮ ІГОРЕМ ВОЗЬНЯКОМ)

25 років тому здійснилось...

Єпископ Ігор Возьняк: А потім, у 1989 році, у травні місяці, владики Филімон, владики Софрон Дмитерко і владики Василик, а також отець Війтишин Володимир, Сімкайло, і якимось я до того долучився, і ми поїхали у Москву, говорити про нашу Церкву і просити про якусь волю для нашої Церкви.

» **Ірина Коломиєць:** У нас в Інституті є така велика знімка, де, власне, ви є на Красній Площі.

Єп. І. Возьняк: Так, так.

» **І. Коломиєць:** Як ви потрапили в це таке товариство?

Єп. І. Возьняк: Я знав... Я був тут і владики Филімон казав, що вони пойдуть... Я не знаю, чи я сам зголосився, чи він мене запитав, чи я б не поїхав. Я пам'ятаю, що то мало бути може у березні чи в квітні, якимось не склалося так, але ми поїхали в травні. Так, у травні...

» **І. Коломиєць:** То було десь 29 травня, так?

Єп. І. Возьняк: 29-го, мені здається, ми вже повернулися. Ми вже повернулися. Я вже не пам'ятаю... Я пам'ятаю, що ми приїхали, може в понеділок або у вівторок до Москви, нас такий Ковальов Андрій, мені здається, він зустрів нас... Такий з тих, може, з дисидентів. І ще якийсь таке друге українське прізвище... Він по радіо «Свобода» часто... Я десь маю записано навіть... Не Дорошенко, але... І він казав, що він навіть не охрещений, той, що був з України, але він за таку волю, за свободу, до цього признавався. Вони нас там на якомусь помешканні привезли, зараз ми переодягнулися, щось з'їли і поїхали... Переодягнулися в такі рясні, поїхали у прийомну Верховної Ради, що ми хочемо зустріч... Тоді Горбачова не було, Горбачов був у Китаю, мені здається, а був Лук'янов. Лук'янов... І ми хотіли тої зустрічі з Лук'яновим. Нам там сказали, що такої зустрічі неможливо, що вони мають у Верховній Раді в Кремлі різні наради, що з нами ніхто не буде говорити... Ми так не уставали і домагалися... Мені здається, що то такий Черкасов був відповідальний і казав: «Приїдете завтра... Ми вам подзвонимо, або ви нам зателефонуйте завтра і ми скажемо, що робити...». Ми не вірили у те, що вони кажуть, що то неправда...

Москва, травень 1989 р.
Ліворуч: о. Ігор Возьняк,
вл. Софрон Дмитерко,
вл. Филімон Курчаба,
вл. Павло Василик,
о. Володимир Війтишин,
о. Григорій Сімкайло

Ми приїхали під будинок прийомної Верховної Ради. На куті будинку стояв телефон... З цього кута будинку зателефонували до прийомної Ради через стіну (сміється), там вони підняли слухавку і сказали, що той пан, ніби той Черкасов, що я казав, що його нема. «Сьогодні на роботі його нема і не буде... Він не зголошується. Тут на сьогодні нічого не домовлено, не приїжджайте...» Ми за дві хвилини і вже є у приміщенні... А пан Черкасов іде, несе такий цілий склад папок наперед себе, різних. Як нас побачив, то я щось не пам'ятаю, чи навіть не впали йому ті папки... Ми кажемо: «Як, ми тільки що зателефонували, сказали, що вас нема, а ви є тут?». То він такий збентежений був, так не знав... «То я не знаю... А хто Вам сказав?.. А як Ви тут взяли?.. А як Ви то?..» І ми взяли так... І тоді ми казали, що «ви нам обіцяли, що якусь зустріч нам влаштуєте, і нічого». «Ні, ні, ніякої зустрічі, нічого не буде... Ніхто вас не прийме... Я вже говорив, ніхто з вами не хоче говорити...» Ми порадилися і кажемо: «Ми оголошуємо такий піст, голодівку». І ми розписалися, написали... Ще до нас долучився той Андрій і той... Я забув то прізвище...

» **І. Коломиєць:** Доценко?

Єп. І. Возьняк: Доценко, так. Доценко... Володимир, можливо, ім'я його...

» **І. Коломиєць:** Анатолій.

Єп. І. Возьняк: Анатолій, так. Я не пам'ятаю вже так. Вони, мені здається, також ще

там підписалися... Принаймні, якщо Доценко, може ні, то той Андрій Кісільов точно. Ми подали те, що ми оголошуємо таку голодівку, поки нас не приймуть. І то віддали... І вони забігали... «За чем то?.. Не надо, не надо етого... Може ми якось поладимо то?..» Ми кажемо: «Ви не поладили до цього часу і кажете, що нічого не можете зробити, значить ми вам...». «Добре, я приймаю...» І він то прийняв, так офіційно сказав: «Я то приймаю...». Я пам'ятаю, ми тоді вийшли з тої прийомної Ради... Там десь сіли тут, там... І зараз різні кореспонденти там стали... Ні, ми не виходили... Не правда, коли ми оголосили, ми вже трималися тут на місці. Може ми один раз вийшли були, як там люди, особливо ми вже сказали, як буде кінець, бо ті також, Ковальов і Доценко, казали: «Вважайте, бо вони можуть двері замкнути і вас не пустити до цього...». Значить, там собі надворі стійте... І ми вже трималися так всі разом... Я пам'ятаю, якийсь приїхав, бо той Ковальов і Доценко повідомили закордонним кореспондентам, і вони відразу... Пам'ятаю, якийсь німець приїхав і владики Софрон Дмитерко говорив з ним по-німецьки, але дуже було видно, як просто такий підслухувач сів коло них, пам'ятаю з такою газетою в руці і все так тут підтягав щось з кишеньки, якийсь передатчик чи там якийсь мікрофончик, не знаю що, так то дуже було видно, як він

то робив...

Потім також пам'ятаю, до владики Филімона... Дуже цікаво тут... Ми якось надворі, тоді пам'ятаю, були і прийшла студентка з Польщі. І привела також студента, француза, котрий там у Москві студював. Той француз заговорив по-французьки. Я дивлюся, Владика хотів відповідати, але так стримався... Вона каже: «Я буду вам польськи говорити...». «Добре, говоріть по-польськи...» Той говорив по-французьки, владики Филімон, очевидно, знав по-французьки, все розумів, вона говорила по-польськи і Владика вже там відповідав їй чи по-польськи, чи по-російськи, і вона знову переказувала тому французові. Але для мене було так цікаво, що Владика не хотів говорити по-французьки, не хотів показати, що він знає французьку мову. Я собі дуже так чітко той акт записав, як таке його смирення... Смирення, що він не спішився видати, що він знає по-французьки.

» **І. Коломиєць:** Хто вас прийняв?

Єп. І. Возьняк: Тоді так то було цікаво, що до вечора вже всі люди вийшли, а ми залишилися... І сказали: ми не будемо виходити. Нам вже передали там воду, все, щоб ми воду пили, а нічого не їли... Приїхав, мені здається, був такий Забазов... Хто він був, не знаю, так казали, що такий... Він приїхав, міліція, повно міліції приїхало, і також біля тої прийомної Верховної Ради приїхало кілька «воронків», тих «чорних воронків». Я не знаю

чому... Пізніше нам сказали, якщо б ми були опиралися і не хотіли звідти вийти, то нас би були в ті авта посадили і відвезли у психлікарню (сміються). Але ми домовилися, що той Забазов приїхав і сказав: «Я вам кажу як авторитетна особа, що завтра на одинадцять годину ви будете мати зустріч тут. Приходіть...». Ми послухали і вибралися, і поїхали на то мешкання у Москві. Мені чогось здається, що то була вулиця якась Ясенєва... Ясенєва, мені чогось здається, що то така вулиця. В якійсь греків, Мескіліот, чогось мені то так запам'яталося... Там ми мешкали... Ті греки також... Принаймні, вона грекня, хотіли виїхати закордон, їх не пускали, і вони також не були дуже згідні із радянською владою. І тому ми якось так вже були такі близькі (сміється), інакомислячі трохи.

На другий день ми мали вже зустріч з таким, я пам'ятаю, Колеснік, чи Колесніков якийсь був... Він, так... І потім якийсь по релігії, як вже не був Куроєдов...

» **І. Коломиєць:** Христораднов...

Єп. І. Возьняк: Так, був Христораднов... Потім якийсь ще Волков також був присутній... То я пам'ятаю, як отець Бахталовський: христораднов... Не знати, що він там «Христа-радить» (сміються). А Волков то добре прізвище (сміються). То там якраз таких... Він то дуже так...

» **І. Коломиєць:** Що вам пообіцяли?

Єп. І. Возьняк: Ні, отця не було вже, Бахталовського... Ні, не було, бо він помер у 1985 році, а то вже було у 1989 році... Але він би так сказав... Він би так сказав... То вже ми може між собою так казали, бо отець у 1985 році помер... Там багато говорили про різні такі речі... Потім, пам'ятаю, якийсь такий один був, якийсь латвієць, прізвище я десь маю записане його... Зараз воно мені вислизнуло з пам'яті... Я пам'ятаю, що отець Сімкайло Григорій його знав і владики Василик його знали, бо вони казали, що вони були в нього і йому говорили, що «ми вже стільки багато вам всяких листів написали, всяких жалоб, оскаржень написали... Ви сказали, що ми будемо то складати такими стосами і ви нічого не доб'єтеся, ви нічого не здобудете...». Я пам'ятаю, що вони йому то казали... Потім той Колеснік, чи Колесніков, він казав: «Та їдьте в Київ, ви маєте свій уряд...». «Ми в Києві були багато разів... Вони кажуть: «Уряд є у Москві і ви їдьте до Москви».

Продовження на 6 стор. ▶

▼ ПОЧАТОК ГОЛОДУВАННЯ В МОСКВІ

▼ **Продовження. Початок на 5 стор.**
І ми прийшли до вас, ви є уряд». Багато там різних всяких таких фактів говорили, вони щось записували. І сказали: «Добре, ви їдете додому, ми то все передамо. І ми гадаємо, що якось вашу справу ми будемо розглядати». У них було таке наставлення, щоб нас позбутися, і щоб ми не тримали цього посту. Я вже не пам'ятаю, як... То був ще той день, потім, як то дні там пішли, день за днем, бо у вівторок ми прийшли, середа був піст, ніхто нас не приймав, четвер нас прийняли... І чи не відразу у четвер, чи ми ще у п'ятницю потім були, я не пам'ятаю, тільки пам'ятаю це, що владика Филімон дуже так на ноги

страждав, він мав закупорку, чи як воно називається, той тромбофлебит. Він каже, що ноги його дуже так вже посиніли... Каже: «Я не можу вже більше тут залишитися. Я б хотів вже від'їхати». Так було... І той владика Софрон Дмитерко також, бо то вже також люди, вік також... Кажуть: «Ми вже тут щось переговорили, бачимо, що так хоч принаймні щось сказали і поїдемо...». Ми їм сказали, що ми б хотіли сьогодні поїхати, але нема квитків. І вони сказали: «Нема квитків, то може ми будемо, може ми щось знайдемо...».

► **І. Коломиєць: Посприяєм?**
Єп. І. Возьняк: Так. «Ми вам посприяєм...» Квитки, сказали, є аж десь там на кінець

травня. Мені здається, що то не було 29 травня, що то десь... Мені здається, що то було десь в період 13-го – 14-го і до 19-го. Мені здавалося, що то в цей період було, я зараз не пригадую собі, коли це було. І вони казали: «Добре, ви почекайте трошки, ми вам повідомимо...». Скажуть нам з аеропорту, чи є квитки, чи нема квитків... Ми почekali трохи і зараз незадовго сказали: «Добре. Вам квитки будуть на сьогодні... Скільки вам квитків?». «П'ять.» Кажуть: «Як, п'ять, вас шість є...». То було 3 єпископи і нас 3 священники. «Вас шість є.» А я не мав паспорта. Кажем: «У нас один паспорта не має». «Ми його без паспорта поса-

димо (сміються). Пусть только уезжает... «Вони дали гроші і квитки...»

► **І. Коломиєць: Заплатили навіть за квитки?**

Єп. І. Возьняк: Ні, ні, ми платили за квитки. Ми платили за квитки... Я, правда, не поїхав, не полетів літаком. Поперше, що мені до Винниці треба було, не до Львова. І мені було невідомо летіти до Львова, а потім із Львова добиратися до Винниці. Я почекав до вечора, що дуже владу так непокоїло, чому то один ще залишається, яка причина, що один залишається... Так, як ми їм не вірили, так вони і нам не вірили...

Але на вечір, я пам'ятаю, досить пізно, хтось мене там на вокзал запровадив, заїха-

ли ми, і я купив квиток на потяг, і їхав потягом з Москви до Винниці.

Також перед нашим від'їздом... Там був якийсь увечері, напередодні нашого від'їзду, я то пам'ятаю, що приїхав пан Хмара Степан на то мешкання. І мені здається, що пані Ірина Калинець. Вони сказали, що вже тут по радіо все сказали і приготували нову групу, котра приїде на Арбат, щоб продовжувати голодівку. Дійсно, що зараз незадовго було зорганізовано, і люди там поїхали, і то продовжували аж десь до кінця...

► **І. Коломиєць: До листопада?**

Єп. І. Возьняк: До листопада, так, так...

Інститут Історії Церкви

ХГ

«СВЯТА» ДЕЛЕГАЦІЯ

За місяць до захоплення Криму, 30 січня, у Сімферополь під патронатом РПЦ та патріарха Кірілла з Афону приїздили православну святиню: Дари Волхвів. Безпеку цінної реліквії християнського світу довірили охороняти Ігорю Гіркін, що керує нині терористами на Донбасі і відомий за псевдонімом «Стрелок». «Фактично Гіркін, прикриваючись цією святинєю, використав поїздку для проведення розвіддільності на території України, в Криму, і проводив зустрічі з керівником самопроголошеного уряду Аксєоновим», – стверджує оперативник Служби Безпеки України (СБУ) Володимир. З'ясувалось, що Гіркін був майже постійним членом православних делегацій в Україні. Є підтвердження, що він планомірно відвідував Південні і Східні єпархії УПЦ. Фактично, це можна розцінювати тепер як розвідувальну і підготовчу місію. І, судячи з усього, він був не один такий «паломник».

У січні разом з Гіркіним в Криму висадився цілий десант російських політиків у складі делегації Дарів Волхвів. Серед них був російський мільярдер Костянтин Валерійович Малафєєв та депутат Держдуми від «Єдиної Росії» Дмитр Саблін. Останній – один з керівників всеросійської організації ветеранів «Бойове братство». Він відомий тим, що підтримував російські війська у Чечні, а пізніше – сирійську армію. Має відзнаки ФСБ (служба безпеки Росії).

ПІД ПРИКРИТТЯМ РОСІЙСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Склад кримської делегації РПЦ не міг обійтися без бла-

Російський слід в анексії Криму і підтримці терористів на Донбасі відкрився трохи під іншим кутом. Виявляється, що т.зв. «Стрелок» (Ігор Гіркін) – один з очільників терористів на Сході – добре вивчив Україну ще до окупації Криму, під патронатом Російської Православної Церкви (РПЦ) і кремлівського мільярдера. Розкопані факти свідчать: прикриваючись православ'ям, члени російської Думи разом зі «Стрелком» готували спецоперацію в Україні задовго до кримського псевдорєферендуму.

гословення патріарха Кірілла, який фактично віддав формування релігійної делегації на відкуп ФСБ Росії. «Очевидно, що привезення т.зв. Дарів Волхвів в Україну – це була така система, коли під прикриттям цієї акції перевезли терористів», – розповів священник Московського Патріархату, який живе і служить на Сході України. Він приховує своє прізвище, оскільки один з небагатьох на Луганщині, хто відстоює цілісність держави. Його сповідь на камеру шокує, бо підтверджує: Дари Волхвів були не єдиною спецоперацією під прикриттям російської Церкви. У Слов'янську диверсійна група, яка і стала центром терору на Донбасі, взагалі була під опікою російської Церкви.

«СВЯТІ» ЗРАДНИКИ

Журналістське розслідування ТСН доводить, що частина православної Церкви Московського Патріархату стала важливим елементом т.зв. «гібридної війни» Росії проти України. Адже існує ціла мережа священників, що активно допомагають російським бойовикам на Сході. «Це Слов'янськ, Славкурорт, це Дружківка, це Краматорськ, це офіційно. Це лідери Московського Патріархату, це священники благочинь, протоієреї. Вони не є рядовими священниками. Священнослужитель на Славкурорті, отець Віталій, є інформація, що він закликав брати в руки зброю і захищати Росію від українців. В Краматорську, Слов'янську ми може-

мо бачити, як священники Московського Патріархату налаштовують людей проти України, проти українців», – розповів духівник. Мова йде про реальне використання культових приміщень, церков і навіть Святогірської Лаври як баз для диверсійних груп. Служба Безпеки України підтверджує такі висновки.

Командує цим парадом отців-сепаратистів, за чутками, митрополит донецький та маріупольський Іларіон. Він безпосередньо спілкується з патріархом Кіріллом, оминаючи Київську Митрополію. Іларіон уже тривалий час вважається очима і руками Кірілла в Україні. Також він був особистим другом В. Януковича. За даними журналістів, до сепаратизму причетний

і митрополит Одеський Агафангел.

Судячи з усього, в середині УПЦ МП є радикальне крило, підпорядковане безпосередньо Кіріллу, і це породжує вкрай драматичні для української православної Церкви процеси. Бо патріарх Кірілл не тільки не відгукнувся на прохання Київської Митрополії зупинити війну, а й дозволив Кремлю використати у цій війні Церкву. «Багато архієреїв та духовенство Московського Патріархату, скажімо, вони не всі такі, як митрополит Іларіон Донецький (а ця людина ненавидить все українське), тому що є архієреї в Московському Патріархаті, які за єдину Україну», – запевнив священник. За інформацією ТСН.Тиждень, митрополит черкаський і канівський Софроній розпорядився не згадувати патріарха Кірілла під час Служби Божої. Це викликало обурення у правої руки Кірілла митрополита Іларіона Алфєєва, який пообіцяв доповісти Кіріллу про порушення канонів. Нещодавно Алфєєва не пустили в Україну. За вказівкою того ж Алфєєва в кримській єпархії під час Служби перестали згадувати митрополита УПЦ Московського Патріархату Володимира.

Та це лише видимі ознаки майбутнього розколу. Бо московський ієрарх порушив, здається, щось більше, ніж канони Церкви. Мовчазне благословіння патріарха Кірілла православним стріляти один в одного – злочин перед судом Божим. А активна участь у перетворенні Церкви на базу ФСБ – злочин перед судом кримінальним. Можливо, відповісти доведеться перед обома.

Сергій Гальченко, ТСН

Камо грядеши, Україно ?

ПОРАЗКА МОСКОВІЇ

Після перемоги українців на фронті пропагандивної війни, тепер прийшла перемога політична: хоч як тужилась – Росії не вдалося заблокувати проведення президентських виборів в Україні. Черги на виборчих дільницях в день голосування нагадували автоматні черги по Росії (Андрій Парубій). Це перемога українського народу, який вистояв під час довготривалого періоду божевілля, яке Кремль влаштував в луганській та донецькій областях. Тепер чекаємо остаточного придушення московських ордінців на східній Україні.

Московіє! Мене ти пожирала,
як вішала моїх дочок, синів
і як залізо, хліб та вугіль крала...
О, як твій дух осатанів! (П.Тичина)

На виборах, за попередньою інформацією, переміг «майданівець» Петро Порошенко. Чи це добре? Це, напевно, був найкращий з кандидатів. Так вважаю. Проте, суть навіть не у ньому. Вона у тому, чи український народ буде контролювати нову владу і тим самим не повторить помилки з Ющенком-Тимошенко, коли після Помаранчевої Революції люди вирішили, що справу звершили

і далі нехай продовжує нова влада, а ця, на жаль, погрузла у чварах? Оце тепер найголовніше – не розслаблятися! Оскільки Порошенко був учасником першого і другого Майдану, є сподівання, що він добре вивчив його уроки.

До речі, слабенький виборчий результат Тимошенко показує, що виборець не простив їй того всього, що вона виробляла в період свого

прем'єрства. Проте, місія Юлії Тимошенко не закінчена. Вона завжди була найкращою в ролі опозиціонерки, а нова влада, щоб бути ефективною, дуже потребує добре організованої опозиції. Так що, в оновленій Україні всім робота знайдеться.

ЩО ДУЖЕ ВАЖЛИВО! ВПЕРШЕ МАЄМО ПРЕЗИДЕНТА, ЗА ЯКОГО ГОЛОСУВАВ СХІД І ЗАХІД, ЩО ДОДАТКОВО СПРИЯТИМЕ ОБ'ЄДНАННЮ УКРАЇНЦІВ, ЯКИХ СТІЛЬКИ РОКІВ ПОЛІТИКИ ДІЛИЛИ.

Не маю дуже серйоз-

них застережень до поведінки Заходу. Санкції дали результат. Мені здається, Карлик не рішився на повномасштабне вторгнення в Україну через неочікувану для нього слабкість проросійських настроїв на східній

Україні, через військовий опір українців і – саме так – через страх, що Захід введе санкції третього рівня. Як ось бачимо, за побажанням Євгена Сверстюка, Путін успішно ламає собі зуби на Україні.

Я єсть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила! –
а сила знову розцвіла. (П.Тичина)

Вже не за горами кінець влади Карлика, не за горами повернення Криму до України. Вже близько скасування візового режиму для українців з боку Євросоюзу. Ідемо далі, ідемо далі... І не забуваємо про молитву.

Г. Кобильницький

ХГ

[Українці у Швеції]

У СТОКГОЛЬМІ ЗАПРАЦЮВАВ «ПЛАСТ»

Патріотичне виховання молоді у всі часи у всіх народах було основним фактором духовно міцної нації. Адже лише любов до Бога та батьківщини дозволяють проносити традиції та культуру народу, не втративши їх під час зміни століть, територіально-адміністративних поділів, підпілля та воєн, які, на жаль, руйнували не одну країну та винищували цілі народи.

Саме за таких невтішних умов, коли на територію України з різних сторін посягали сусідні держави, було створено у 1912 році українську патріотичну скаутську організацію «Пласт», яка б сприяла вихованню духовно та фізично сильної молоді, не дозволила забути свої коріння та втратити національну самобутність. Як відомо, саме пластуни і вступали в лави визвольних армій для боротьби за рідну Україну. Часи змінились, наша держава отримала вистраждану незалежність, проте, на жаль, ласий загарбницький настрій і досі присутній по відношенню до цілісності країни.

Як в Україні, так і в діаспорі, де скаутський рух розвивався і зберігся, почалась

нова хвиля піднесення і патріотизму українського народу. Зокрема 12 квітня 2014 р. у столиці Швеції відбулося урочисте відзначення 102-ї річниці з дня складання Першої Пластової Присяги. Цього дня вперше в історії були проведені пластові новацькі та юнацькі сходи у Швеції. Участь у них узяло разом з батьками понад двадцять новаків та юнаків. Сходинами провадили пластуни зі Швеції: сестричка Мотря Яремко, друг Роман Нагуляк, подруга Тетяна Сарабун; та з України: ст.пл.вірл. Марічка Рехман, СВ, ст.пл.вірл. Софія Будник, ст.пл. Христина Тинкалюк, пл.сен. Ростислав Добош, ЦМ, пл.уч. Соломія Добош, ст.пл. Андрій Ребрик, ЦМ. Під час сходин було організовано

також і великодню майстерку – діти вчилися робити свічки з вошини та прикрашати їх. Відтак, майбутні новаки та юнаки склали пластову обіцянку і отримали хустки. Завершилися сходи символічною ватрою-вогником.

Ст. пл. Мотря Яремко: Ми дуже і дуже дякуємо пластунам з України за підготовку та приїзд до Стокгольму. Разом ми створюємо Пластову групу в Стокгольмі і за це ми надзвичайно вдячні Вам! Скоб! Готуйсь!

Також 11 травня у Стокгольмі відбулись сходи, на яких юні пластуни вітали в честь Дня Матері своїх найрідніших людей. Віршами та сердечними піснями було розчулено не одне материнське серце. Виховники,

«Коло на добраніч», світлина Ярослави Гревцевої

зокрема друг Роман, розповіли про героїчну долю української жінки-матері, на яку впродовж войовничих століть падало виховання дітей, хатня робота, а не раз і з мечом в руках захист родини та Батьківщини. Подруга Тетяна провела веселі жартівливі ігри з юнацтвом, а сестричка Мотря займалась з маленькими пташатами

та новаками. Свято-сходи відзначились різноманітним вишиванком, по-справжньому весняним настроєм та планами майбутніх мандрівок.

Отже, Україна зараз може пишатись юними патріотами у Скандинавії з високими моральними цінностями та любов'ю до Батьківщини.

Для «ХГ» ст.пл., прихильниця Тетяна Сарабун

[Українці в Іспанії]

У БАРСЕЛОНІ ВІДБУЛОСЯ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПЕРСОНАЛЬНОЇ ПАРАФІЇ

У Барселоні (Іспанія) в житті громади УГКЦ відбулися відразу три урочисті події. Згідно з декретом Архiepіскопа Барселони, кардинала Луїза Сістака, тут було урочисто проголошено українську персональну парафію, парохом якої іменовано о. Сергія Знака із кліру Івано-Франківської архієпархії УГКЦ. Крім того, цими днями Апостольський Візитатор, владика Діонісій (Ляхович), рукоположив українського семінариста Юрія Стасюка в сан диякона.

Апостольський Візитатор зокрема сказав: «Сьогодні пригадую перші труднощі наших спільнот у Барселоні, але через терня ми доходимо до зірок. Зараз маємо дві українські греко-католицькі спільноти в Барселоні. Одна,

що є при храмі отців редемптористів на вул. Балмес і новопроголошена персональна парафія, що є при цьому храмі Святої Моніки. Цей храм і просторі прилеглі приміщення Барселонська архидієцезія віддала в користуван-

ня українській спільноті і за це ми висловлюємо їм щире подяку».

Слід відзначити, що Барселона є другим містом після Мадрида за числом українських іммігрантів в Іспанії. (Департамент Інформації УГКЦ)

ТАК ГІДНО ВІДЙТИ У ВІЧНІСТЬ МОЖУТЬ ЛИШЕ ОСОБЛИВІ ЛЮДИ

13 травня ц. р. відійшла у вічність благодійниця УКУ, канадійка українського походження, Пані АНАСТАСІЯ ШКІЛЬНИК. Відійшла, уже давно знаючи про свою фатальну хворобу, але ні на мить не заламавшись.

Пані Анастасія була донькою Михайла Шкільника – видатного юриста, громадського й політичного діяча часів визвольного руху в Україні 1917–1920 років. Від нього вона успадкувала любов до землі своїх батьків і до землі, що їх прийняла, – Канади. Любов безкорисливу і жертвну, бо спиралась вона на міцний фундамент моральних принципів.

Усе подальше життя цієї шляхетної Жінки лише помножувало цю любов, а доброчинство стало другою її натурою. Саме усвідомлюючи значення моральної основи людини й суспільства, Анастасія Шкільник і вирішила 2010 року увічнити пам'ять про батька премією за моральне лідерство в його честь. Але скільки ж треба було мати скромності власної і пам'яті про скромність батька, щоб не назвати цю відзнаку премією ім. Михайла Шкільника, а дати їй «нейтральну» назву «Світло справедливості»!

Це була її трепетна мрія: бачачи, як поринає її рідний народ у вир продажності та безчестя, вшанувати високою відзнакою тих, хто не пливе за течією, а стає опорою громадянського і духовного прямостояння. З 2010 року, тобто з року заснування премії, її лауреатами стали Євген Сверстюк (Київ), Мустафа Джемілев (Симферополь) і Лариса Заливна (Луганськ). Можемо собі уявити, як мала тішитися п. Анастасія революційним подіям в Україні, коли не окремі особистості, а весь народ перейнявся світлом правди і справедливості.

Згідно з волею п. Анастасії, розпорядником цієї премії став Український Католицький Університет разом із Капітулою, до складу якої входить, зокрема, президент УКУ владика Борис Гудзяк. Це виразно свідчить про велику довіру, яку п. Шкільник мала до нашого закладу та до його суспільної місії.

Вона побувала в УКУ на всіх церемоніях вручення премії «Світло справедливості», і її струнка й елегантна постать просто вражала всіх присутніх. Такою ми й запам'ятаємо її назавжди.

Дізнавшись про хворобу, п. Анастасія дякувала Богу за кожен «подарований» їй день життя, свідомо й незмінно наповнювала його добрими справами. Не будучи фаталісткою, вона, звичайно ж, боролася за своє життя, але при цьому повністю й без слова скарги довірила його Богові.

13 травня Бог і прийняв остаточне рішення, забравши її душу до Себе. Тепер наш християнський обов'язок молитися за її упокій і щиро дякувати за її щедри пожертви. А ще маємо незмінно свідчити перед Богом і людьми, що, ніколи не отримавши власноруч встановленої премії, вона сама стала для всіх нас світлом справедливості, що так тепло освітло наш український край. Вічна їй пам'ять і Царство Небесне!

Мирослав Маринович

В ІМ'Я ЦІЛЮЩОЇ ПРАВДИ

З Тернополя надійшла сумна звістка: за межу Вічності відійшов РОМАН ГРОМ'ЯК. До цього славного прізвища можна б додавати чимало заслужених прикладок, зокрема, видатний словесник, доктор філологічних наук, професор Тернопільського Національного Університету ім. В. Гнатюка, академік Академії Вищої Школи України, член Національної Спілки Письменників України. Одне слово, незвичайна Людина, просвітлена даром Божої благодаті...

Роман Гром'як народився 21 березня 1937 року в селі Глушин, що біля місцини Бродів на Львівщині, в родині Теодора Гром'яка (1910–1992) та Ольги Гром'як (1912–1995; з хати – Рогоцька). Вони радувалися за сина, який міцно стояв на батьківській землі. Його життя, як обсіпане випробуваннями полотно, було позначене двома кольорами, приписаними до знаменитої пісні Дмитра Павличка. Так, його контрапункт життєвого профілю означав одне: жити працею з цілющою правди. В особі Романа Гром'яка маємо талановитого вченого-літературознавця, пристрасного публіциста, активного критика, громадсько-освітнього діяча та педагога вищої школи. А ще – духовністю натхнені перегуки: член Національної Спілки Письменників України; надзвичайний професор Українського Вільного Університету у Мюнхені (Німеччина), професор-гість Ягайлонського Університету у Кракові (Польща). Йому судилося представляти життєві інтереси українського народу у різних місцях, у т.ч. бути представником Президента України на Тернопільщині (1992–1995). Його серце билось, щоб панувала непідробність чину як у малому, так і у великому. Добрим знаком для Романа Гром'яка був Дрогобич, де йому судилося жити, одружитися, закінчити Дрогобицький Педагогічний Університет. Знаємо напевно: вчений щиро уболівав за долю й Українського Вільного Університету на щедрий землі Баварії.

Доробок Романа Гром'яка як вченого – помітний. З-під його пера науковий світ і широкий читацький загал отримав кілька сотень опублікованих праць. Адже тільки в одному виданні, а саме на сторінках «Літературознавчого словника-довідника» (К., 1997, 752 с.) міститься його 250 статей теоретико-методологічного спрямування.

На конкретних прикладах Роман Гром'як умів видобути істину, а відтак – свідчення про суб'єктність українського письменства у контексті світової культури. Тому й не дивно, що його праці мають максимально узагальнюючий характер. Він настійно включав у загальне річище знань неухильну потребу організованої перекладацько-видавничої практики в Україні, що, наприклад, широко розгалужена в Росії, Польщі, Чехії та Німеччині. Її відсутність означає втрату повносуцього забезпечення українського національного читацького загалу духовними досягненнями інших народів.

Голос Романа Гром'яка в українському критичному ансамблі мав сольне призначення. Кожна робота науковця – це вагомий внесок у розробку проблем естетичного сприйняття тексту, його інтерпретації, а також взаємодії художніх систем з проекцією на компаративістику й перекладознавство.

Так, різноманітна діяльність Романа Гром'яка та його спадщина – нетлінний пам'ятник справжньому й одержимому трудівникові. Світла пам'ять про видатного українського вченого і культурно-освітнього діяча залишиться в освітлених талантом наукових скрижальх і наших серцях.

Ярослава Мельник, Микола Зимомря, Микола Ткачук